

Stražarska

Kula

i Glasnik Kristove Prisutnosti

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXX
POLUMJESEČNIK
1. LISTOPAD
A. D. 1909 – A. M. 6037
BROJ 19

SADRŽAJ

„Taj Rob” i „Njegovi Surobovi”	679
„Vladar Svih Njegovih Dobara”	680
Naš Stav o Predmetu	681
Naš Sveobuhvatni Posvetni Zavjet	682
Kristov Veleposlanik Sužanj	683
Strah od Čovjeka – Zamka	683
Počivaj u Božjoj volji (pjesma)	685
Ljudski Gnjev Preokrenut Na Dobro	685
„Nemoj Govoriti Zlo”	685
„Sablazniti Se O Mene”	687
„Ovce će se razbježati”	688
Odgovor Na Traktat Br. McPaila	689

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramiti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„ONAJ SLUGA” I „NJEGOVI SUSLUGE”

PRIMJENA Mateja 24:45 prije nekih četrnaest godina na nas, nazivajući nas „tim slugom,” nije došla od nas, nego od onoga koji je sada naš ljuti neprijatelj i koji tvrdi da dok smo mi zauzimali takav položaj, izgubili smo ga, izgubili smo ga nasljedniku. Nismo sudjelovali u raspravi koja je uslijedila. Optužba među našim čitateljima došla je od naših protivnika. Suzdržali smo se od bilo kakve aluzije na taj određeni redak iz Svetog Pisma, osim u dva slučaja kada se to činilo potrebnim: (1) U našoj općoj raspravi o cijelom dvadeset četvrtom poglavlju Mateja u „Studijama Svitanja”, sv. IV., Poglavlje XII.; i (2) kada se ovaj odlomak pojavio u jednoj od lekcija Međunarodne nedjeljne škole. Međutim, u posljednje vrijeme nasilno protivljenje naših neprijatelja potaknulo je mnoge naše prijatelje na ispitivanje ove teme. Zbog toga je to pitanje postalo važno u Crkvi. Naši prijatelji inzistiraju na tome da ovaj tekst Svetog Pisma ukazuje na to da na kraju ovog Evangeoskog doba Gospodin neće koristiti mnogo kanala za širenje Istine, već jedan kanal, i da će biti privilegija drugih Gospodinovih vjernih da budu „susluge” (suradnici). Oni inzistiraju na tome da činjenice povezane s ovim vremenom žetve uvelike potkrepljuju ovo tumačenje. Drže da su svi oni primili svoje znanje o sadašnjoj istini izravno iz publikacija Watch Tower Bible and Tract Societyja, ili neizravno preko onih koji su primili svoje prosvjetljenje kroz ovaj kanal. Oni shodno tome rado surađuju kao „susluge” u radu Društva, vjerujući da time slijede vodstvo Božanske Providnosti, kao i upute Božanske Riječi. Oni vjeruju da se oni koji rade drugačije suprotstavljaju Božanskoj Riječi, protive žetvi i nanose sebi štetu.

Naši su protivnici često ogorčeni i sarkastični nakon što zauzmu antagonističku poziciju. Oni uzvraćaju da izraz „taj sluga” treba shvatiti tako da označava sve članove Crkve Kristove, a da je izraz „njegovi susluge” besmislen, jer se odnosi na istu klasu. Oni izjavljuju da iako je istina da su dobili svoje prvo prosvjetljenje u pogledu vrijednosti Kristove smrti kao „Otkupnine za sve,” i njihovo prvo znanje o „Vremenima obnove svega,” i njihovo prvo uvažavanje „uzvišenog poziva,” i njihovo prvo znanje o parusiji i vremenu žetve ovog doba, i njihovo prvo znanje o ispunjenju proročanstava u vezi s ovim vremenom žetve, i njihovo prvo razumijevanje prirode čovjeka i djela otkupljenja, pomirenja i regeneraciju iz publikacija ovog Društva, unatoč tome oni smatraju da su sve ove stvari ranije objavili drugi, te traže da pronađu knjige. Oni nadalje tvrde da bi primjena ovog retka na nas značila da smo nepogrešivi.

Naši prijatelji odgovaraju da Društvo nikada nije tvrdilo da je nepogrešivo; da njegove publikacije nisu

napisane u tom stilu; da ono samo stavlja pred svoje čitatelje Sveto pismo i pokazuje njihovo značenje iz Svetog pisma, a ostavljaju lekciju ili zaključak svakom čitatelju njegovom vlastitom sudu. Nadalje, oni izjavljuju da ako bilo koja knjiga ili skup knjiga predstavlja Božanski plan Vjekova i biblijska tumačenja izložena u „Studijama Svitanja” i drugim publikacijama Društva, oni ih nikada nisu vidjeli, nikada nisu čuli za njih, i ne vjeruju da postoje, ali bi platili paprenu cijenu za posudbu primjerka. Ističu da „Stražarska Kula” nikada nije tvrdila da je proizašla iz doktrina izbora i slobodne milosti, opravdanja i posvećenja, obnove, krštenja, itd. Ističu, doista, da je svima dobro poznato da su tisuće knjiga objavljeni o tim temama, neki od njih prije više stoljeća; ali također ističu da nijedan od ovih predmeta nikada nije predstavljen kao sada u publikacijama Društva; da ti prikazi prošlosti, umjesto da prosvjetljuju, pomračuju razum i mute glavu i srce i proturječe jedni drugima, i da su, naprotiv, sve ove teme u publikacijama Društva usklađene i objedinjene kako nitko nikada ne bi trebalo biti moguće.

Oni ističu da bi bilo apsurdno pripisati ovaj sklad ljudskoj mudrosti ili slučajnosti; da bi bilo odavanje prevelike časti bilo kojem ljudskom biću pretpostaviti da bi se nakon osamnaest stoljeća kršćanskog sukoba, strasti i progona zbog nesklada razumijevanja, bilo koje ljudsko biće bez posebne Božanske pomoći sada trebalo pojaviti koje bi moglo jednim pokretom štapića, tako reći, unijeti sklad i razum, ljepotu i svjetlo iz i u svaki dio Božje Riječi. Oni izjavljuju da bi takvo stajalište bilo mnogo teže zauzeti od onoga koje su usvojili, temeljeno na njihovom razumijevanju Mateja 24:45 i srodnih događaja u ovom vremenu žetve. Oni izjavljuju da, prema njihovom sudu, nema drugog tumačenja činjenica pred nama osim onoga koje je predstavljeno u obećanju našeg Gospodina; da će u odgovarajuće vrijeme na kraju doba, u vrijeme njegove prisutnosti, iz riznice Milosti, Mudrosti i Istine izvući stvari „nove i stare,” i da će u to vrijeme odabrati jedan poseban kanal kroz kojeg bi se kućanstvu vjere skrenulo pozornost na te blagoslove – što također ukazuje na to da bi povlastica bila dana drugima koji bi se mogli pridružiti službi kao „susluge.” Oni ističu da su oni koji su tako postali „susluge” bili blagoslovljeni i korišteni u djelu žetve, dok su drugi protivnici otišli u „vanjsku tamu” nominalizma u pogledu istine „žetve” i njezine službe.

Oni ukazuju na činjenicu da mnogi propovjednici i istraživači Biblije odbacuju i osuđuju publikacije Društva upravo zbog toga što je danas apsurdno očekivati potpuni sklad biblijskih učenja, oko kojih su se borili učeni ljudi Crkve stoljećima, i odbijaju stoga

ispitati Božanski plan vjekova, radije se okrećući teoriji evolucije i stajalištima više kritike Biblije, govoreći da se ona sastoji od paketa „bajki starih žena,” koje ne mogu biti usklađeni sa sobom niti s razumom.

Naši protivnici, nesposobni odgovoriti, bivaju odgovarajuće ljuti. Neki od njih se javno bore protiv publikacija Društva, dok ih privatno proučavaju radi tumačenja Svetoga pisma kojima se mogu pohvaliti kao svojim i kao dokazom da Gospodin ne koristi samo jedan kanal, „tog slugu,” za iznošenje hrane u pravo vrijeme kućanstvu vjere. Drugi, lukaviji, posredno obeshrabruju korištenje publikacija Društva dok ih, u neku ruku, hvale, a ako ih se upita, dužni su priznati da je literatura Društva bila kanal kojim im je Gospodin poslao praktički sve što znaju o Bibliji i božanskoj namjeri. Oni nastoje okrenuti umove prosvijetljenih u drugom smjeru govoreći im da „svatko treba kopati” dragulje Božanske Istine za sebe; da su im publikacije Društva samo dale početak koji sada trebaju poboljšati, tako da bi na kraju njegova učenja bila daleko u pozadini. Ovi neloyalni „suradnici” dalje sugeriraju da postoji opasnost od obožavanja Društva i da je, kako bi se to izbjeglo, praktično potrebno udariti ga ili mu okrenuti leđa. Kažu, imajmo proučavanje Biblije, ali isključimo publikacije Društva! Ostavimo dojam da smo izvrsni istraživači Biblije i učitelji koji su sami iskopali ove istine. Ali postavimo stvar uvjerljivije i poniznije tvrdeći da je naša jedina želja uzvisiti Božju Riječ i proučavati samo nju!

Naši prijatelji odgovaraju da nisu u opasnosti da obožavaju Društvo ili bilo koga drugoga; da su njihova iskustva u obožavanju ljudi i obožavanju sekti stvar prošlosti. Izjavljuju da su izvedeni iz tih oblika idolopoklonstva i u ispravno poštovanje i štovanje Boga i njegove Riječi putem publikacija Društva i nijednog drugog, te da oni nikada nisu čuli ni za kakva učenja koja, na tako jasnom i nepogrešivom jeziku, čuvaju Gospodinov narod od svakog oblika obožavanja ljudi, obožavanja sekti, itd., i da nitko drugi tako potpuno i temeljito ne izlaže prava i slobode Gospodinovog naroda protiv porobljavajućih tendencija velikog Protivnika i biskupa, svećenika i starješina. Drže da neki koji žele „gospodariti Božjom baštinom” upravo zbog toga ne vole sv. VI. „Studija Svitanja.” Oni ističu da su oni sami i njihovi preci generacijama imali biblijske tečajeve i proučavanja Biblije bez svrhe sve dok im Gospodin, u svoje vrijeme, nije poslao „Biblijske ključeve,” preko Društva. Oni ističu da bi ignorirati ovo Gospodinovo vodstvo i isključiti iz svog proučavanja Biblije učitelja kojeg je Gospodin poslao značilo obeščastiti Gospodina koji je istoga poslao i odbaciti Njegovu ruku pomoći; i da bi jedini rezultat koji bi se mogao

očekivati od takvog pravca postupanja bio postupni gubitak svjetla – proporcionalan gubitak Duha Svetoga, Duha Istine, i na kraju dosezanje „vanjske tame” svijeta i nominale-crkve, iz koje ih je spasila Istina. Izjavljuju da bi to odgovaralo vraćanju krmače valjanju u blatu i psu svojoj bljuvotini, kao što apostol izjavljuje. Oni izjavljuju da bi zauzeti takav put za njih značilo nedostatak cijenjenja toga što su pozvani iz tame u ovo čudesno svjetlo, nedostatak cijenjenja svjetla „zvijezde danice” koju je Gospodin obećao kao preteču veličanstvenog izlasku sunca nove dispenzacije. – 2 Pet. 1:19 .

Nadalje ističu da su svesci „Studija Svitanja” praktički sama Biblija u uređenom, sustavnom obliku; i da ih je upravo ta sistematizacija Biblije dovela do sadašnjeg prosvjetljenja i radosti u Duhu Svetom. Oni izjavljuju da su prepirke, nagađanja i spekulacije o stvarima koje nisu otkrivene u Božjoj Knjizi ono što se često naziva „proučavanjem Biblije,” te da se toga boje i žele se držati blizu Gospodina i poruke za koju vjeruju da je poslana njima, i da, prema tome, radije proučavaju Bibliju u svjetlu i pod vodstvom „Berejskih studija” i „Studija Svetog pisma,” i traže daljnje svjetlo u istom smjeru i bez očekivanja posebnog otkrića vlastitim mozgovima ili iz raznih smjerova. Oni izjavljuju da ne postoje drugi spisi ili učenja koja se mogu usporediti s Zajednicom u odanosti Bibliji, i da je stoga njihova odluka da se čvrsto drže onoga što su već postigli i da se čuvaju „ronilaca i čudnih doktrina,” izmišljenih tumačenja, proizvedenih tipovia, simbola i privatnih tumačenja.

„VLADAR SVIH NJEGOVIH DOBARA”

Naši protivnici su spremni priznati da je Gospodin koristio Watch Tower Bible and Tract Society kao svoj kanal ili slugu u prosljeđivanju poruke o žetvi u najnevjerojatnijem stupnju – na način i u mjeri u koju je teško povjerovati i što se ne može premostiti – u mnogim jezicima i u rukama mnogih „suslugu,” kolportera, Putujuće braće, volontera, itd. Oni priznaju da nema sumnje da je pružena izvanredna služba, i stoga je neosporno za svakoga tko vjeruje da postoji djelo žetve u tijeku i da je Društvo bilo sluga poruke žetve u najdubljem i neobičnom smislu, čak i ako osporavaju da je ispunilo Mateja 24:45 , kao „taj sluga.” Naši prijatelji, s druge strane, ističu da vrlo rijetko, doista, postoji bilo kakva svađa ili spor oko privilegije biti sluga , i da nikada u svjetskoj povijesti prije nije primijenjen ovaj odlomak, i da bi vrlo malo njih bilo ili željan biti „taj sluga” ili sposoban ispuniti tu službu. Oni ističu da se sluga poznaje po svojoj službi, i da je titula sluge, ako se pokaže da je izvršena, odgovarajuća, iako se općenito ne želi. Oni koji su tvrdili da su „neki veliki” nazivali su se na neki fantastičan način kao Mesije, Ilije, proroci, itd., ali

među njima se nikada nije našao nitko tko bi zahtijevao titulu „sluge,” niti se posebno raduju u službi – osobito ne bez novca i bez cijene, već samo iz ljubavi prema Gospodinu, ljubavi prema Istini i ljubavi prema braći.

Ali, uzvratimo protivnicima, iako ne poričemo učinjenu službu, ipak ako priznamo da je primjena Mateja 24:45 točna, tada smo prisiljeni primijeniti drugi dio, kontekst, koji kaže: „Zaista kažem vam da će ga postaviti nad svim svojim dobrima.” To bi značilo da „susluge” i „domaćinstvo vjere” općenito ne bi mogli očekivati da će primiti svoju duhovnu hranu s druge strane osim „tog sluge.” Protivi nam se zbog ove misli, a time se protivi i cijeloj stvari.

Naši prijatelji odgovaraju da je na Gospodinu i na nikom drugom da odredi tko će, kada i što će biti osigurano za „domaćinstvo vjere”; a za njega podjednako da odluči da li će tu duhovnu hranu slati kroz jedan kanal ili kroz više kanala. Oni potiču da svi koji su gladni i žedni Istine, svi koji od Gospodina traže svoju opskrbu, svi koji su ispravnog stava uma, krotki i poučljivi, budu spremni reći: „Gospodine, budi volja tvoja na tvom putu! Tebi smo dužni svaki blagoslov, svaku milost, svaku zraku svjetla, i radije to primamo kao što ti to radije dijeliš! Nemamo želju ili volju za izražavanje! Naša molitva je, budi Tvoja volja!” Oni dalje pozivaju protivnike da uzmu u obzir da poruka o žetvi ide naprijed trideset i pet godina, i da ako bi Gospodin promijenio svoj program i svoj kanal slanja Istine u ovaj kasni dan, to bi bilo vrlo izvanredno – manje razumno pretpostaviti nego da će nastaviti koristiti „tog slugu.” Oni potiču, nadalje, da svi koji se odvoje od Društva i njegova djela, umjesto da sami napreduju ili izgrađuju druge u vjeri i milosti duha, naizgled čine obrnuto – pokušaju naštetiti Stvari kojoj su nekoć služili, i, uz više ili manje buke, postupno tonu u zaborav, šteteći samo sebi i drugima sličnog svadljivog duha.

NAŠ STAV O TEMI

Od početka smo apelirali da se ovoj temi ne dopusti da proizvede svađu ili gorčinu duha. Neka svatko donese svoje zaključke i ponaša se u skladu s tim. Ako neki misle da mogu dobiti jednako dobru ili bolju hranu za drugim stolovima, ili da sami mogu proizvoditi jednako dobro ili bolje – neka idu svojim putem. Svi koji se osjećaju nezadovoljni duhovnom hranom koju nam je naš veliki Učitelj dao privilegiju da je pošaljemo svakoj naciji, svakako bi trebali tražiti bilo gdje i posvuda za nešto bolje. Naša želja za njih je da možda nađu nešto bolje. Da smo i sami nezadovoljni, ili da znamo gdje se nešto bolje može nabaviti, sigurno bismo to pod svaku cijenu tražili. I kako bismo drugima mogli zamjeriti što čine ono što bismo mi sami učinili? Radije im poželimo Božji

blagoslov u potrazi za nečim što više zadovoljava. S mnogima od nas slučaj je obrnut od ovoga, jer, s pjesnikom, kažemo

„Tražio sam po svijetu unaokolo.

Mir i utjehu više nisam našao.”

U Božanskom planu vjekova pronašli smo nešto što je toliko iznad našeg vlastitog poimanja i poimanja svih drugih da smo odmah shvatili da je to Božji plan, o kojem on istinito izjavljuje: „Kao što su nebesa viša od zemlje, tako su moji putovi viši od vaših putova i moji planovi viši od vaših planova.” (Iza. 55:9.) Instinktivno shvaćamo kakav dragocjeni biser imamo pronađen – neusporediv biser – i da bi bio vrhunac ludosti tražiti bilo koji drugi koji bi se mogao usporediti s njim. S pjesnikom izjavljujemo,

„Zadovoljava naše čežnje

kao što ništa drugo ne može.”

Priznajemo, stoga, da ne tražimo druge planove vjekova. U najboljem slučaju, tražimo dodatna svjetlucanja svjetla koje će učiniti skladnijim i ljepšim nego ikad veliki Božanski plan, koji nam je prvi put jasno otkriven 1880 godine.

Pozivamo sve one koji se s nama slažu da, umjesto da se svađamo s onima koji žele nešto novo ili nešto bolje ili nešto drugačije, samo ih pustimo da idu svojim putem, a mi posebnu pozornost posvetimo razvoju plodova i milosti Duha Svetoga u našim vlastitim srcima i životima, te za daljnje širenje veličanstvene poruke onima koji imaju sluh. Ako s vremena na vrijeme Gospodin dopusti sotonu da rešeta njegovu Crkvu „poput pšenice,” sjetimo se da će pomoć našeg velikog Zagovornika u odgovarajućoj mjeri i moći donijeti svima koji su odani u srcu potrebnu milost i snagu za svaku kušnju. On neće dopustiti da takvi budu iskušani iznad onoga što mogu podnijeti, nego će s dopuštenim iskušenjem pružiti izlaz. Moramo očekivati, međutim, da ova prosijavanja pšenice nisu samo dopuštena, nego imaju za cilj odvojiti neke, i nije na nama da mrmrljamo ili se žalimo na Božansku Providnost po ovom pitanju. „Gospodin daje i Gospodin uzima. Blagoslovljeno ime Gospodnje!” Premda su nam oni koji su „izrešetani” bili jako dragi, kao što su Gospodinu bili sveti Petar i drugi apostoli, na nama je da se ponizimo pod moćnu Božju ruku. – 1 Pet . 5:6.

S druge strane, dok se prisjećamo biblijske upute da „obilježavamo one koji uzrokuju podjele... i izbjegavamo ih” (Rimljanima 16:17), ne bismo trebali dopustiti da gorčina u vezi s njima uđe u naša srca ili da pobjegne s naših usana ili naših olovki, bez obzira što oni rekli ili učinili protiv nas. „Pazite da nitko ne vraća zlo za zlo niti uvredu za uvredu, nego suprotno.” Budimo poput našeg Gospodina koji, kad su ga vrijeđali, nije uzvraćao vrijeđanjem. Dok vidimo kako su neki zaslijepljeni glede dragocjenih istina koje su jednom jasno vidjeli, to će naša srca ispravno ožalostiti

zbog njih. Ali trebamo zapamtiti da Gospodnja stvar neće ništa izgubiti; da je u rukama Svemogućeg, koji je u stanju učiniti da sve stvari rade zajedno za ispunjenje savjeta njegove vlastite volje – njegove veličanstvene namjere. Bismo li udarili slijepoga? Sigurno ne! Tada ni djelom ni riječju ne bismo trebali biti neljubazni prema onima koji „odlaze od nas, jer oni nisu od nas” – onima koji su u ovom času iskušenja oboreni strijelama Protivnika zato što ih se po Gospodinovom stajalištu, ne smatra vrijednima potrebne pomoći. – 1. Ivanova 2:19.

Tri važne lekcije za koje Gospodinovi vjerni moraju biti sigurni da su ih naučili su ove: (1) Da je krotkost, poniznost, od primarne važnosti, ne samo za dobivanje ulaska u Gospodinovu obitelj, već i za zadržavanje mjesta u njoj. (2) Ta poslušna vjera, postojano povjerenje, nezamjenjiva je kvaliteta, ne samo za vječnu budućnost, već i za održavanje našeg ispravnog odnosa s Gospodinom u sadašnjem životu. Bez nje bismo lutali i bili nesigurni na svom putu. S njom možemo prebivati u blagosti pod zaštitničkom brigom našeg Gospodina. (3) Ljubav, bit i zbroj svih milosti, mora vladati u našim srcima bogato, obilno. Ispravna ljubav prema Bogu ne samo da će nas održati vrlo krotkima, vrlo poniznima, vrlo sposobnima za poučavanje, nego će nam također dati veliku vjeru,

veliko povjerenje u njega i stav srca koji će on sa zadovoljstvom ispravno voditi. Ljubav prema braći učinit će nas krotkima i blagima i spremnima položiti svoje živote u njihovu korist. Ako znamo ove stvari, sretni smo ako ih činimo.

Ali dok smo voljni da drugi idu bilo gdje i svugdje kako bi pronašli hranu i svjetlo na svoje zadovoljstvo, čudno je reći, oni koji postanu naši protivnici imaju sasvim drugačiji put. Umjesto da kažu na junački način svijeta: „Pronašao sam nešto što mi je draže; doviđenja!” oni manifestiraju bijes, zlobu, mržnju, svađu, „djela tijela i đavla” kakva nikada nismo vidjeli da svjetovni ljudi pokazuju. Čini se da su cijepljeni ludilom, sotonskom hidrofobijom. Neki od njih nas tuku i onda tvrde da mi udaramo. Spremni su reći i napisati prezrene neistine i pokleknuti da čine podlosti.

Kažemo sebi, o dušo moja, ne ulazi u njihove savjete i spletke. Suzdržite se od njih. Učini Gospodina, i to Svevišnjega, svojim utočištem i prebivalištem, i druži se sa svecima Svevišnjega, koji su krotka i ponizna srca i koje će on voditi svojim putovima. „Blago čovjeku koji ne ide na savjet bezbožnika, i ne stoji na putu grešnika, i ne sjedi na stolici rugača, nego mu je milina u Zakonu Gospodnjem.”

NAŠ SVEOBUH VATNI POSVETNI ZAVJET

MNOGI nam pišu da su se zavjetovali prije nekoliko mjeseci, kada je to prvi put predloženo. Drago nam je da imamo sva imena u bilo koje vrijeme. Naši protivnici se hvale da, budući da je manje od sedam tisuća imena do sada prijavljeno kao Zavjetnici, slijedi da se većina od naših mnogo tisuća čitatelja tome protivi. Ne vjerujemo da je to točno, ali ne možemo osporiti logiku argumenta. Svi koji nisu za Zavjet očit su protiv njega. Ipak, vjerujemo da oni koji su se zavjetovali doživljavaju veliki duhovni uzlet, veću blizinu Gospodinu, a time i veću sigurnost u ovom zlu danu. Također smo uvjereni da će Gospodin učiniti zavjet jasnim svim svojim vjernima u dogledno vrijeme i da će ga mnogo više, ako ne i svi iskrena srca, na kraju prihvatiti i podijeliti blagoslov. Primijetite da su gotovo svi koji su slijepi na saveze i žrtve za grijeh oni koji se protive zavjetu. Naravno, vjerujemo da je to Gospodinova providnost i „hrana u pravo vrijeme” u ovom trenutku, inače ga ne bismo iznosili u ovim kolumnama.

Neki su stekli pogrešnu ideju da je ovaj zavjet stroži od našeg izvornog posvetnog zavjeta krštenja u Kristovu smrt. Naprotiv, ništa ne može biti sveobuhvatnije ili čvršće od našeg zavjeta da ćemo s Kristom biti mrtvi za svaki grijeh i živi s njim za svaku pravednost. Ovo uključuje svaki čin, riječ i misao u potpunosti u skladu s voljom našeg

Gospodina u mjeri u kojoj to možemo. Zavjet predložen za prošlu godinu manje je opsežan; ali specificira određene vanjske oblike koji su prepoznati kao sigurni i smatra se da je takva specifikacija korisna.

To je novo Stvorenje koje je vezano i zavjetom posvećenja i također dodatnim zavjetom specifikacija. Ako Novo Stvorenje podbaci u potonjem zavjetu, sigurno je podbacilo u izvornom sveobuhvatnom zavjetu posvećenja. Što treba učiniti kada uoči nedostatak? Trebalo bi slijediti apostolov savjet i hrabro prići prijestolju nebeske milosti, kako bi zadobilo milosrđe i pronašlo milost za pomoć u budućim nevoljama. „Krv Kristova nas (nova stvorenja) čisti od svakoga grijeha” – čisti naše haljine. Bila je djelotvorna za nas kao ljude, opravdavajući nas i donoseći nam privilegiju da se pridružimo našem Gospodinu u njegovoj žrtvi, i koristi za sve slabosti i nesavršenosti našeg tijela nakon što postanemo „nova stvorenja.” Ovaj dopunski zavjet od nas zahtijeva puno manje od našeg izvornog posvetnog zavjeta da bi ga svi trebali moći držati, i slovom i duhom, vjerujemo. Ali ako nas je, slučajno, trenutak teške kušnje privremeno svladao i nismo uspjeli ispuniti Zavjet onoliko koliko smo željeli, trebali bismo odmah otići k prijestolju milosti za oprostjenje, za čišćenje svake mrlje i bore.

KRISTOV VELEPOSLANIK SUŽANJ

– DJELA 21:27-39 – 3 LISTOPADA –

Ključni tekst: – „Ti, dakle, podnosiš teškoće kao dobar vojnik Isusa Krista.” – 2 Tim. 2:3

SV. PAVAO, u pratnji Luke i Trofima iz Efeza, Aristarha iz Soluna, Sopatera iz Bereje, Sekunda iz Soluna, Gaja iz Derbe, Timoteja iz Listre i Tihika iz Efeza, stigao je u Jeruzalem u petak, 27. svibnja 57. godine. Vraćao se sa svojeg trećeg misionarskog putovanja među poganima. Bio je odsutan sedam godina. Kao što smo vidjeli, Gospodin je dopustio da do njega dopru upozorenja da bi mogao očekivati nevolje – okove i zatvor – u Svetom gradu. Međutim, ovaj plemeniti Kristov veleposlanik, ne pokoleban, sada je stigao. On i njegovi suradnici, bit će zapamćeno, donijeli su sa sobom novčane priloge iz Crkava u Maloj Aziji za Crkvu u Jeruzalemu, koja je, očito, bila u određenoj financijskoj nevolji.

Njihov doček prvoga dana očito je bio privatnog i osobnog karaktera, ali sljedećeg dana, koji je vjerojatno bio dan Pedesetnice (Djela 20:16), apostoli i vodeća braća okupili su se kako bi primili svetog Pavla i njegovu družinu na formalniji način. Sveti Jakov, brat (ili rođak) našega Gospodina, očito je bio priznati vođa u Jeruzalemskoj Crkvi. Ne spominju se drugi apostoli. Vjerojatno su neki od njih bili odsutni, angažirani na poslu na drugim mjestima. Sveti Pavao prepričao je svoje misionarsko putovanje među poganima i Gospodinov blagoslov nad njegovim službama Istine, bez obzira na dopuštene nevolje. Možemo također pretpostaviti da su u isto vrijeme predani prilozima.

STRAH OD ČOVJEKA -ZAMKA

Kratki zapis pokazuje da su braća u Jeruzalemu bila znatno uznemirena prisutnošću sv. Pavla s njima. Ne samo da su se bojali za njegovu osobnu sigurnost, nego i da njegov dolazak ne potakne progon protiv svih njih. Njegova aktivnost i upornost učinili su ga poznatim među Židovima u utjecajnom dijelu svijeta u kojem je radio. Židovski običaj da revno religiozni ljudi često dolaze u Jeruzalem kako bi slavili vjerske svetkovine držao je jeruzalemske Židove u kontaktu s vjerskim interesima cijelog svijeta. Sveti Jakov i njegovi suradnici shvatili su da bi po svoj prilici na svetkovini Duhova mogli biti prisutni Židovi iz Efeza, Atene, Soluna, Bereje itd. Znali su da su aktivnosti svetog Pavla već bile izvještene, i da su neki, čak i kršćanski vjernici, bili zabrinuti njegovim prijavljenim učenjem – da je Zakon mrtav i da nitko više ne treba obraćati pozornost na njega. Poticali su svetog Pavla da se suprotstavi tim djelomičnim zabludama odlaskom u Hram i druženjem s nekom braćom koja su položila nazirejski zavjet. Nisu predložili da sveti Pavao položi ovaj zavjet, nego da bude prisutan s ovom braćom, kao priznanje ispravnosti onoga što su učinili, i da snosi njihove troškove, koji uključuju ne samo brijanje

njihovih glava i spaljivanje dlake, nego i trošak žrtvovanja za njih po četiri životinje.

Sveti Jakov i poglavari Crkve očito su dovoljno dobro razumjeli stav svetog Pavla. On je poučavao pagane da nije nužno da postanu Židovi niti da se pokoravaju židovskom ritualu, već da, umjesto da traže Božju naklonost kroz slike i sjene, trebaju gledati u Krista i njegova antitipska ispunjenja zahtjeva Zakon. Naučavao je da Zakon ne može spasiti ni Židova ni pogana, već da samo vjera u Krista može dovesti dušu u odnos s Bogom. Naučavao je da dok određeni Božji blagoslovi još uvijek postoje za Židove (Rimljanima 11:37), Bog tijekom ovog Evandeoskog doba odabire Abrahamovo duhovno potomstvo i od Židova i od pogana. Također je poučavao da ako bi bilo tko, Židov ili paganin, pokušao obdržavati Zakon, s ciljem da tako zasluži vječni život, takav bi ga sigurno izgubio; jer „djelima Zakona nijedno se tijelo neće opravdati pred Bogom.” Međutim, ništa u svemu tome nije stvarno ometalo svetog Pavla da čini upravo ono što su ga sveti Jakov i ostali poticali da učini za četvoricu muškaraca pod nazirejskim zavjetom. Brijanje njihovih glava i prinošenje žrtava u skladu sa Zakonom koji upravlja njihovim zavjetom, ni u kojem smislu riječi nije ometalo niti pokušavalo dodati zasluži Kristove žrtve. Ipak, prema našem sudu, možda se krenulo hrabrije. Očito je sama metoda koja je poduzeta da se odbije javno protivljenje samo služilo da ga pobudi. Ne zaboravimo, međutim, da je Gospodin mogao drugačije narediti; mogao je drugačije utjecati na stvar da je tako odlučio. Prisjetimo se da je Gospodin unaprijed znao da će nevolje napasti apostola Pavla i da ih je prorekao. Oni koji su u bliskom odnosu s Gospodinom imaju njegovo jamstvo da su svi njihovi koraci vođeni od njega i da će sve surađivati na dobro onima koji ljube Boga i koji su pozvani prema njegovoj namjeri. Kakva utjeha! Kakva je to utjeha za sav narod Gospodnji! Nije ni čudo da takvi mogu imati tišinu, odmor, mir, čak i u vrijeme oluje i nevolja!

POPUŠTANJE PREDRASUDAMA NEUSPJEŠNO

Namjera da se sveti Pavao pojavi kao djelomični zastupnik Zakona činila se uspješnom nekoliko dana, ali kad je sedam dana bilo skoro isteklo, prepoznali su ga Židovi koji su došli iz Azije. Vidjeli su apostola s Grkom Trofimom i na brzinu su zaključili da je potonji bio jedan od četiri čovjeka čije su glave bile obrijane. To bi sa židovskog stajališta bila teška uvreda. Samo je Židovima bilo dopušteno ulaziti u sveto područje Hrama, izvan kojeg je bilo žensko dvorište, a također i dvorište pogana. Kamena ograda odvajala je ova dva stana i činila ono što je Apostol na drugom mjestu

aludirao kao „srednji pregradni zid.” (Efežanima 2:14.) Ovaj je zid bio visok 1,5 m, a na njemu je bila ploča koju je nedavno pronašlo Palestinsko istraživačko društvo na kojoj je pisalo: „Nijedan čovjek vanzemaljske rase ne smije ući unutar balustrade i ograda koja okružuje Hram. Ako netko bude uhvaćen na djelu, neka zna da je sam kriv za smrtnu kaznu koja slijedi.” Za taj prijestup optužen je sveti Pavao, a ne Grk kojeg je apostol trebao zvesti. Zbog toga je život svetog Pavla bio u opasnosti od svjetine koja se brzo okupila na povike azijskih Židova da se Hram oskvrnjuje.

Dok je svjetina tukla apostola, nastojeći ga ubiti, glavni kapetan ili pukovnik rimskih vojnika u dvorcu Antonio blizu Hrama postao je svjestan nereda i požurio je na mjesto događaja s četom vojnika. Premlaćivanje je prestalo. Narod, koji nije naučio poštivati veličanstvo rimskog zakona, postao je podložan njegovim vojnim snagama.

Apostol je bio okovan lancima za svaku ruku za vojnika. Zapovjednik, nastojeći utvrditi uzrok nereda i nesposoban razumjeti proturječna svjedočanstva, vratio je zatvorenika u dvorac. Ali rulja, razočarana što su izgubili priliku da mu oduzmu život, požurila je da ga otme od vojnika ili da ga ubije dok je bio pod njihovom kontrolom. Kakav se duh ubojstva može probuditi, i to iznenada, u srcima ne samo Židova, već i pogana! A koliko često na stranicama povijesti nalazimo da su se takva nasilja i nerazumnost manifestirali u ime i u obranu raznih religija! Kako je potpuno strano svemu tome ono što sveti Pavao naziva „duhom zdrave pameti” – duhom razuma, pravednosti – da ne spominjemo duh velikodušnosti, ljubazne dobrote i nježnog milosrđa! Kao što bi gledanje gluposti i brutalnosti pijane osobe trebalo djelovati kao velika lekcija o umjerenosti za svakog ispravnog muškarca i ženu, tako bi takav prizor, bilo da je prepoznat našim prirodnim očima ili mentalno viđen kroz tiskanu stranicu, trebala bi biti trajna lekcija protiv svega tako grubog i nerazumnog. Neka svaki primjer vjerske netrpeljivosti i fanatičnog nasilja izgovori našim srcima lekciju u suprotnom smjeru i učvrsti u nama odluke da, Božjom milošću, nikada nećemo biti tako bezumni, tako zli; nego naprotiv, kako dani budu prolazili, postat ćemo nježniji i ljubazniji i nalik Kristu.

Nadolazeća svjetina navela je vojnike da se stisnu jedan uz drugoga kako ne bi izgubili svog zarobljenika, i tako je apostol bio podignut s nogu i vojnici su ga ponijeli uza stube.

Hrabrost ovog Kristova poslanika i njegova spremnost da iskoristi svaku priliku da prenese poruku svoga Učitelja ovdje je bila divno prikazana. Mogli smo pretpostaviti da bi svaki običan čovjek bio uplašen od straha i uzbuđenja zbog batina dobivenih od strane gomile i više ili manje grubog tretmana u dolasku do

vrata dvorca. Ali upravo je ovdje sveti Pavao, hladan i sabran, zatražio od zapovjednika povlasticu da govori narodu, nedvojbeno dajući naslutiti da su pogrešno razumjeli što on radi i da bi u nekoliko riječi mogao umiriti ih. Časnik je bio zapanjen, jer je Apostol tečno govorio grčki. Vjerojatno je smatrao da je on „onaj Egipćanin” kojeg spominje Josip Flavije, koji je kratko vrijeme prije toga okupio veliku skupinu nezadovoljnih Židova, kojima se predstavljao kao Mesija, i koji su, kao njegovi sljedbenici, zadali rimskim vlastima znatne nevolje. Sveti Pavao je odgovorio da je Židov iz časnog grada i ponovno zatražio povlasticu da govori narodu, što mu je i udovoljeno. Apostol je odmah propovijedao Krista. Nema sumnje da je svoja uzbudljiva iskustva dobro naplatio povlasticama tog trenutka – povlasticom da velikom broju ljudi govori o Isusu; da je on bio Mesija obećan u Zakonu i proročanstvima; da je njegova žrtvena smrt predstavljala otkupnu žrtvu za izgubljeni život oca Adama, i, usput, otkupnu cijenu za svu njegovu djecu, koja su umrla pod njegovom kaznom. Zasižno je također primijetio da sada Mesija poziva duhovnu klasu „prvih plodova” da budu njegovi suradnici u Milenijskom kraljevstvu i da će uskoro Izrael i svi narodi iskusiti privilegije i blagoslove tog kraljevstva. Sigurno je istaknuo, također, da je sada prihvatljivo vrijeme; da je sada vrijeme da svoj poziv i izbor učinimo sigurnim za najveći, duhovni dio Abrahamskog saveza.

Pavao im je nastavio govoriti o svojim misionarskim putovanjima i o tome koliko pogana rado prima poruku i predaje svoja srca Gospodinu u potpunoj posvećenosti. Ali židovske su predrasude bile toliko jake da je samo spominjanje ovog velikog blagoslova pod jednakim uvjetima na pogane ponovno zapalilo plamen mržnje i nasilja, a njihova vika i podsmjeh paraju zrak. Rimski pukovnik, zbunjen situacijom, zaključio je da tamo gdje postoji toliko protivljenja mora postojati i osnova za to. „Gdje ima puno dima, mora biti i vatre.” I tako je zapovjedio da se Apostol mora bičevati sve dok ne prizna što je pogriješio što je izazvalo takav metež i obeća reformaciju. Istog trenutka zapovijed se počela ispunjavati. Počeli su svetog Pavla vezati za savijeni stup za bičevanje. Ali potonji je doveo postupak do brzog okončanja upitavši: „Mislite li da je zakonito kazniti rimskog građanina prije nego što mu se sudi?” Pukovnik je naredio da ga smjesta puste, jer je u tom slučaju već prekoračio zakon. Vjerovao je apostolu na riječ da je rimski građanin; jer tvrditi ovo i ustanoviti da je to neistinita tvrdnja značilo bi sigurnu smrt. Apostol je držan u zatvoru radi suđenja.

Ovdje ima još nekoliko lekcija za nas. Iako ne osuđujemo Židove oštro zbog njihovog sebičnog, gorkog osjećaja protivljenja poganima, primijetimo

koliko su ta gorčina i sebičnost nanijeli štetu samim Židovima. Da nije bilo ovog pogrešnog duha, nedvojbeno bi mnogi drugi tog vremena bili sasvim spremni čuti Evandjelje. Pouka bi nam stoga trebala biti da izbacimo podlost, sebičnost, neprijateljstva, gorčinu iz svojih srca, iz svojih umova, iz svojih ponašanja i riječi; i umjesto toga da se obučemo u duh Gospodina našega Isusa Krista – duh krotkosti, blagosti, strpljivosti, dugotrpiljivosti, bratske dobrote, ljubavi.

Još jedna pouka za nas je da kada prolazimo kroz

kušnje i poteškoće, koliko god nepravedno i koliko god shvaćamo da nam ne bi mogle doći bez Gospodinova dopuštenja, ipak smo slobodni koristiti bilo koje legitimno sredstvo za vlastitu pomoć i oslobođenje – baš kao što je Sveti Pavao iskoristio svoje rimsko građanstvo. Bog mu je unaprijed osigurao tu mjeru zaštite i bio bi nemar s njegove strane da je nije upotrijebio i da je očekivao da će ga Gospodin izbaviti na neki čudesan način.

POČIVATI U BOŽJOJ VOLJI

Kako je slatko osjećati da je Božja volja najbolje,

I u ovoj dragocjenoj misli počivati;

Znati, što god bilo,

'To je najbolje, jer On je uz nas!

O, kako nam pomaže podnijeti bol,

O, kako nas opet čini jakima!

Hladnoću i tamu najtamnije noći

Ispunjava toplinom i nebeskom svjetlošću!

Onima koji prihvate Njegovu volju kao najbolju,

On daje svoj savršeni mir i odmor,

I uvijek im iz dana u dan daje

svoju milost dostatnu na putu.

Zašto bi onda srca slabila ili klonula?

Zašto bismo se ikada žalili?

Nastavimo s licem okrenutim naprijed,

I slijedimo tamo gdje ga ne možemo pratiti!

– GW SEIBERT.

LJUDSKI GNJEV PREOKRENUT NA DOBRO

– DJELA 22:30; 23:25 – 10 LISTOPADA –

Ključni tekst: – „Reći ću o Gospodinu, On je moje utočište i moja utvrda: moj Bog; u njega se uzdam.” – Psa. 91:2

DAN nakon pobune i spašavanja svetog Pavla od strane vojnika, rimski zapovjednik, Lizije, zbunjen, sazvao je židovsko Veliko vijeće kako bi mogli prenijeti Pavlov slučaj; jer do tada je već shvatio da je predmet spora religijski i da je njegova jedina dužnost očuvanje mira. Tako je Pavlu pružena još jedna prilika da svjedoči Evandjelje Židovima – njihovom najučinijem tijelu, njihovom najutjecajnijem sudu Sedamdesetorice. Možda je apostol do tog vremena počeo shvaćati da su mu njegova teška iskustva pružala vrhunske prilike kao objavitelju Evandjelja. Gledajući unatrag okom vjere možemo shvatiti da je to uvijek tako; da Gospodin, kao od početka, nadzire svoje vlastito djelo. Ali samo u mjeri u kojoj znamo što je Gospodinovo djelo, možemo imati i koristiti oko vjere. Moramo vidjeti da Božanski program nije pokušaj obraćenja svijeta u sadašnjem vremenu, već to ostaviti za budućnost, koje će se izvršiti Kristovim Tisućgodišnjim Kraljevstvom. Moramo vidjeti da je njegovo djelo tijekom sadašnjeg doba samo odabir ili izbor Crkve, da bude njegova Nevjesta -suputnica u njegovom Kraljevstvu – njegov suradnik u velikom djelu koje će se tada izvršiti za svijet općenito.

Kad je sveti Pavao shvatio pruženu mu priliku da se obrati vođama svoje nacije, nastojao ju je mudro iskoristiti. Otuda i ozbiljnost njegova lica. „Pomno gledajući” svoju publiku, započeo je podsjećanjem njegove vjernosti kao Židova. Uvijek je bio uzoran

građanin, nikada prekršitelj zakona. Vijeću se obratio s „Braćo,” čime se izjednačio s njima, kako u vjerskom žaru tako i u općem učenju. Doista, općenito se pretpostavlja da je u vrijeme kamenovanja Stjepana, Pavao, tada Savao iz Tarza, bio član Velikog vijeća.

„NE GOVORI ZLO”

Obraćanje koje je sveti Pavao planirao održati bilo je prekinuto riječima Velikog svećenika: „Udari ga po ustima!” To je bio poseban znak poniženja i protesta protiv izgovorenih riječi. Naš Gospodin izjavljuje: „Tama mrzi svjetlost.” Nije nepravedno pretpostaviti da je Veliki svećenik osjetio svoj vlastiti život posebno osuđenim riječima sv. Pavla. Josip Flavije optužuje Ananiju da je bio licemjerni podmetač, ali toliko lukav da ga je javnost općenito cijenila. Iznenada zaustavljen u svom govoru, Apostol je povikao: „Bog će te udariti, zide bijeli!” Proročanstvo se obistinilo. U roku od dvije godine Ananija je svrgnut, u roku od šest godina doživio je užasnu smrt, njegov vlastiti sin je bio povezan s njegovim ubojicama, koji su ga izvukli iz njegovog skrovišta u kanalizaciji i ubili.

Naziv „bijeli zid” odnosio se na obične grobove koji su bili prekriveni kamenom pločom s natpisom. Oni su bili često okrečeni, tako da se lako mogu uočiti, kako ih putnik ne bi gazio i, prema židovskom ritualu, bio okaljan. Čisti, blistavi bijeli kamen bio je prekrasan, ali ispod je bila pokvarenost. Snaga simbola

koji predstavlja licemjerje je očita. Neki koji su čuli apostola odgovorili su: „Odgovaraš li tako, Božjem velikom svećeniku?” Sveti Pavao se pridružio: „Nisam znao, braćo, da je on bio veliki svećenik; jer je pisano: Ne vrijeđaj vladara svoga naroda.” Bit će zapamćeno da apostol nikada nije potpuno progledao nakon što je oslijepio na putu za Damask. Nesavršenog vida kao „trn u tijelu” Gospodin ga je odbio osloboditi, ali ga je uvjeravao da za naknadu ima što više Božje milosti, što je odgovor na njegovu molitvu. Apostol rado prihvatio. Moguće je, dakle, da nije razaznao Velikog svećenika ili da nije znao da je on predložio poniženje. Neki tvrde da je Ananija uzurpirao svoju službu i stoga su apostolove riječi mogle značiti da on nije prepoznao da je pravi Veliki svećenik prisutan. Potonje gledište implicira činjenica da se sveti Pavao nije ispričao za svoje riječi, već je samo pokazao da u potpunosti priznaje Božji zakon da se vladari ne smiju klevetati.

Ovo je dobro pravilo za svakoga danas. Tendencija da se o dostojanstvenicima govori loše, da ih se omalovažava, da se karikira, raširen je grijeh, koji čini mnogo više da potkopa dobru vladu nego što se čini da su zabavljači svjesni. Nedvojbeno ima vremena i načina za prosvjed protiv stvari i metoda s kojima se u potpunosti ne slažemo. Ali Božji narod bi se prvenstveno trebao zalagati za zakon i red, uz onoliko pravde koliko je moguće postići, čekajući apsolutnu pravdu sve dok Kralj kraljeva ne preuzme svoje Tisućugodišnje prijestolje. Njegova zapovijed nama u međuvremenu je da „budemo podložni vlastima koje postoje” i „težimo za mirom sa svim ljudima, koliko je to u nama” – koliko god je to moguće.

Uz gred primjećujemo da su neki čak skloni podrugljivo govoriti o Gospodinu i Svetom pismu. Ovo je opasna praksa. „Počašćenje Gospodnje početak je mudrosti;” i to se mora nastaviti u nama i povećavati kako godine prolaze, ako želimo svoj poziv i izbor učiniti sigurnim za veličanstvene stvari koje Bog čuva za one koji ga ljube i štiju ga.

SV. PAVAO KAO GENERAL

Udaranje zatvorenika i njegov brzi odgovor prekinuli su na samom početku očekivano predstavljanje Evanđelja. Apostol je uočio da su predrasude prema njemu takve da nijedan njegov govor ne može utjecati na njegove slušatelje. Njima je dominirao veliki svećenik, čiji se nedostatak pravde tako rano očitovao. Poput generala, koji je smatrao da je njegov prednji napad beskoristan, okrenuo je svoje snage i, pokretom s boka, pridobio simpatije pune polovice svojih slušatelja; a u isto vrijeme osigurao je priliku da pokaže da je doktrina koju je propovijedao logičan ishod vjere cijele velike sekte zvane farizeji. Učinio je to vičući: „Ja sam farizej; sin farizeja; i progone me zbog moje vjere u nauk o uskrsnuću.” Sve

je to bila čista istina. Riječ farizej označava osobu koja ispovijeda potpuno posvećenje Bogu. A sveti Pavao nikada nije odustao od tog stava. Njegova iskustva na putu za Damask promijenila su njegovo ponašanje, ali nisu promijenila njegov stav srca, koje je od početka bilo odano Bogu „čiste savjesti.”

Apostol je dobro znao da je Veliko vijeće otprilike jednako podijeljeno između ultraortodoksnih farizeja koji su ispovijedali svetost i agnostika i više kritičkih saduceja, među kojima su bili mnogi od najistaknutijih Židova, uključujući svećenike. Učinak njegova povika bio je trenutačan. Farizeji su uzeli njegovu ulogu kao nekoga tko vjeruje u neke aspekte kao i oni, iako nisu mogli podržati sva njegova učenja. Kao između nevjerničkih saduceja i stranputičnog farizeja, oni su odmah prihvatili razlog potonjeg. Uslijedila je gužva, neki su mu htjeli oduzeti život, a drugi da ga zaštite. Opet su Cezarovi vojnici morali intervenirati između zaraćenih frakcija Božjeg naroda. Kako tužan prizor! Kako žalosno da oni koji posjeduju veliku prednost u svakom pogledu kao Židovi pod božanskim uputama tako nažalost zanemaruju lekcije božanskog zakona u pogledu pravde i međusobnih prava, da ne spominjemo uputu: „Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!” Kako je žalosno da isto ponekad vrijedi među kršćanima koji posjeduju još veće shvaćanje Božanskih standarda i pod zavjetnim zavjetima da će položiti svoje živote za braću, i doista potaknuti da ne mogu osvojiti nagradu koju traže ako ne dostignu točku ljubavi prema svojim neprijateljima!

Istina, obračuni pesnicama danas nisu popularni među civiliziranim ljudima, ali zar se jezikom ne može učiniti još veća okrutnost nego rukom? I nije li istina da mnogi, čak i među onima koji su nazvali Kristovo ime i preuzeli na sebe posvetne zavjete da će vršiti njegovu volju, grizu i proždiru jedni druge pod utjecajem duha Protivnika – „bijesa, zlobe, mržnje, zavisti”, svađe.” Dok vidimo ove stvari, nećemo li naučiti vrijednu lekciju, koja će nam omogućiti da bolje proslavimo našeg Oca na nebu?

Natrag u dvorac u sigurnosti, apostol se nedvojbeno pitao na koji je način Gospodin proslavljen njegovim posljednjim iskustvom. Često je tako i s nama samima. Ali tamo gdje ne možemo pratiti Gospodinove providnosti i vidjeti ishod, imamo bolju priliku iskusiti vjeru koja se može čvrsto pouzdati u nj, što god se dogodilo. Zapovjednik dvorca očito je razumio da njegov zatvorenik nije običan karakter, onaj koji je miran i oprezan, dostojanstven, ponizan i priseban, dok su njegovi protivnici bili naličje svega toga, dokazujući tako umu bez predrasuda da je Apostol vjerojatno bio u pravu kontroverze. Ova promjena u njegovom stavu prema svetom Pavlu očitovala se u njegovom ljubaznom ophođenju prema potonjem nećaku, koji je čuo da su se četrdesetorica religioznih vjernika, zaboravivši na

božanski zakon, „Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe”, međusobno vezali zakletvom da neće ni jesti ni piti sve dok ne ubiju svetog Pavla, čovjeka koji im nije učinio ništa nažao, već im je, naprotiv, samo nastojao što mudrije učiniti dobro. Na nagovor svoje majke, sestre svetog Pavla, dječak je dobio pristup dvorcu i objasnio zavjeru svom ujaku, koji ga je poslao Liziji, zapovjedniku. Ovaj je dječaka za ruku odveo na jedno privatno mjesto, saslušao njegovu priču i otpustio ga, rekavši mu da o tome šuti. Uočio je da je u sukobu s barem polovicom utjecajnih Židova i da bi mu najbudnije bilo da svog zarobljenika stavi pod zaštitu namjesnika Feliksa u Cezareji. Prema tome iste noći u 9 sati dvije stotine pješaka, dvije stotine kopljanika i sedamdeset konjanika uzelo je apostola u nove odaje, gdje bi kao veleposlanik u okovima imao novu priliku predstavljati svog velikog Učitelja.

Pouke za nas su Božja providonosna briga i kako ona djeluje prema njegovim vjernima, kao što je

„SABLAZNITI SE O MENE”

„Tada im je Isus rekao: „Svi ćete se vi ove noći o mene sablazniti, jer je zapisano: Udarit ću pastira, i ovce iz stada će se razbježati.” – Mat. 26:31

NE SMIJEMO shvatiti ovaj tekst Pisma kao učenje da je Bog izravno udario pastira, već da je dopustio protivniku da ga udari. Kao što je naš Gospodin rekao: „Sin Čovječji doista odlazi, kao što je za njega pisano, ali jao onom čovjeku koji ga izda.” Juda je imao slobodno moralno opredijeljenje, i samo gajeći zle misli glede Učitelja, njegovo je srce sve više i više skrenulo s puta sve dok posljednja prepreka njegove volje nije popustila, i onda je „Sotona ušao u njega” u smislu da ima punu kontrola voljnog alata.

Malo nam se govori o Judi, osim da je u srcu bio sebičan i koristoljubiv. Nedvojbeno je postao Kristov sljedbenik s više ili manje iskrenih motiva. Vidio je čuda; znao je za njihovu autentičnost. Bio je jedan od dvanaestorice koje je Isus poslao obdaren moći da liječi bolesti, da izgoni đavle, itd. Znao je da s tim nije bilo povezano lažiranje, već da se Božja sila kroz Isusa neko vrijeme čudesno vršila kroz njega samog i ostale Apostole. Ali očito je njegovo srce bilo manje privučeno čistoćom života našeg Gospodina i svetošću učenja i samoodricanja, a više privučeno veličanstvenim izgledima koje je Isus iznio u obećanjima da će oni koji su ga slijedili u vrijeme njegove kušnje i odbacivanja ljudi konačno sjediti s njim na njegovom prijestolju, vladati i suditi dvanaest plemena Izraelovih.

Juda je dopustio prirodnoj sebičnosti svoje prirode da posebno žudi za obećanim počastima i slavom, umjesto da cijeni načela pravednosti i istine prikazane u životu i učenjima našeg Gospodina. Obratite pažnju na razliku u osjećajima koje su izrazili Jakov i Ivan. Ne zaboravljajući obećane počasti, njihova je posebna

apostol i svi koji su „sklopili savez s njim žrtvom.” Ovaj događaj pokazuje kako Bog radije koristi prirodna sredstva nego nadnaravna sredstva i kako bi svi trebali biti budni da služe Gospodinovoj stvari u svakoj prilici i u svakom trenutku. Božje će se namjere ostvariti, ali sretan je muškarac ili žena ili dječak ili djevojčica koji se smatraju dostojnima privilegije bilo koje službe Gospodinu ili najmanjem od njegovih učenika. Budimo, dakle, neprestano budni, u ispitivačkom stavu uma, u želji da upoznamo um Gospodinov u svakoj stvari. Što se tiče Apostola, on je nedvojbeno naučio lekciju koju svi možemo korisno razmotriti; Naime, dok imamo puno povjerenje u Božansku volju, naše je razumno i pravilno zaštititi svoje vlastite živote i interese, kao i one drugih.

Ključni tekst vrlo je dojmljiv u vezi s ovom lekcijom. Shvaćali oni i drugi tu činjenicu ili ne, oni koji imaju Gospodara za utočište i utvrdu imaju nadljudsku brigu i zaštitu.

misao bila ljubav prema Gospodinu i želja da budu blizu njega i da budu pridruženi u slavnom djelu Kraljevstva, u uzdizanju Izraela i svih naroda. Učenik pun ljubavi koji se naslonio na Isusove grudi na Spomen večeri očito je manje mislio na slavu Kraljevstva nego na blizinu Učitelja kada je tražio da on i njegov brat mogu sjesti na prijestolje Gospodnje, jedan s njegove desne strane, a drugi s lijeve.

Sebične sklonosti općenito su većeg razmjera od onih plemenitijih u cijelom čovječanstvu, pa će prema tome u sadašnjim uvjetima vjerojatno biti one aktivnije u svima nama. Otuda naša potreba da stalno usmjeravamo svoju naklonost prema višim stvarima, plemenitijim stvarima, i u tu svrhu nužnost da pred našim umovima neprestano imamo slavni karakter našeg Gospodina i našeg nebeskog Oca – njihovu pravdu, njihovu ljubav i milosrđe – da možemo biti kopijama dragog Božjeg Sina i slični našem Ocu koji je na nebesima. Juda nije uspio razviti takve plemenite kvalitete, nego je umjesto toga njegovao niže kvalitete u vezi sa svojim pozivom na učenje. Mislio je na prijestolje i počasti vezane uz njega sve dok se sve drugo nije činilo od male prednosti.

Budući da je to tako, bio je kritičan prema Učitelju i pronalaženju mana. Sa njegovog stajališta, Isus je vodio kampanju za prijestolje na neprikladan način; trebao je biti svjetski mudriji; trebao je učiniti ovo, a nije trebao učiniti ono. Umjesto da kori farizeje, trebao ih je nagovarati, ili barem nije rekao ništa protiv njih. Umjesto da kritizira mnoštvo koje ga je željelo učiniti kraljem i da se povuče od njih, kako bi se suočio s Judinim shvaćanjem mudrosti, trebao je s njima

razgovarati suosjećajno i iskoristiti priliku. Umjesto da govori mnoštvu u prisposodobama i mračnim izrekama, trebao se spustiti do njihovog razumijevanja i objasniti im o svom Kraljevstvu i kako ga namjerava uspostaviti.

Juda nije mogao vidjeti smisla, možemo biti sigurni, u mračnoj izreci našeg Gospodina: „Ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi.” Nakon te izreke mnogi njegovi sljedbenici su primijetili: „Ovo je teška izreka, tko to može vjerovati?” i nisu više hodali s njim. Zacijelo je Juda tom prilikom morao biti uvrijeđen. Sa njegovog stajališta Isus je kočio sve svoje izgleda, a nade u Kraljevstvo svakim su danom sve više svjetlucale. Gospodin je postajao sve pesimističniji, i umjesto da govori o Kraljevstvu u prijestolju, govorio je kako će ga Židovi ubrzo uzeti i razapeti.

Juda je počeo osjećati da bi, ako je bio prevaren u ovoj stvari, i ne bi sjedio na prijestolju kao što se isprva očekivalo, bilo bolje da financijski unaprijed „podvije svoje gnijezdo”, tako da kako god stvari mogu ići s Učiteljem i ostalima, on ne bi napravio takav neuspjeh kao oni. Imajući to u vidu, nedvojbeno je nastojao biti rizničar male grupe i prisvojio je u svoje profitabilne svrhe sve viškove koji su se s vremena na vrijeme davali. Osnova za ovu pretpostavku povezana je s pričom o Isusovom pomazanju u Betaniji, kada je Marija proizvela vrlo skupocjeni miris i njime pomazala našeg Gospodina. Juda je bio taj koji je mrmrljao na ovo rasipanje i primijetio koliko se dobra moglo učiniti s ovim novcem u zbrinjavanju siromašnih. Ne zato što se posebno brinuo za siromašne, već zato što je bio lopov i nosio je blagajničku torbu za učenike i prisvajao sebi ono što se u nju stavljalo. – Ivan 12:6.

DOBITAK UMJESTO POBOŽNOSTI

Ovaj sebični duh ne samo da ga je naveo da opljačka Gospodina i njegove kolege učenike, već ga je na kraju naveo da razmišlja o tome kako bi mogao dobiti novac od svećenika za izdaju Učitelja. I naravno da je u vezi s tim morala postojati neka razumna filozofija u njegovom umu s tim pitanjem, a ne samo hladnokrvni dogovor da se Isusa ubije – ne samo hladnokrvno ubojstvo. Kada sebičnost ima kontrolu nad srcem, ona djeluje na sve načine obmane uma što se tiče motiva, namjera, itd. I to je istina bilo da se radi o ambiciji za novcem ili za imenom i slavom. Nedvojbeno je Juda razmišljao da bi mogao zaraditi novac od transakcije a da ne nanese nikakvu štetu Gospodinu. Isus je ponovno mogao, kao i u prijašnjim prilikama, „proći posred njih,” a da ga se nitko nije usudio dotaknuti. Možda je Juda dalje razmišljao da će njegov postupak probuditi Učitelja i dovesti stvari u vezi s Kraljevstvom do vrha, na ovaj ili onaj način; da će Isus, našavši se u rukama svojih neprijatelja, ili

potvrditi svoju veliku moć i preuzeti svoj kraljevski autoritet, ili će pak njegova slabost i lažne tvrdnje kojima je prevario svoje učenike i druge biti razotkrivene.

Takvim suptilnim razmišljanjima i prijevarama Protivnik je mogao nelojalan um, sebično ambiciozno srce odvesti na krive staze. Dok to shvaćamo i kako isti Protivnik još uvijek djeluje na sličan način, možemo se bojati da ćemo u bilo kojoj mjeri doći pod njegovu moć ili obmanjujući utjecaj. Mnogi od nas ne bi se usudili izravno zamjeriti Gospodinu i njegovim metodama, ali bismo to ipak mogli učiniti neizravno. Onaj koji je tada nadzirao poslove sebe i svojih učenika na zemlji, sada to isto nadzire sa svojeg slavnog nebeskog položaja. Dok se greška ne može naći izravno u Isusovim riječima, greška se još uvijek može naći u njegovoj poruci preko onih koje on koristi kao svoje glasnogovornike. I dok se samog Gospodara ne može izdati njegovim neprijateljima, za komade srebra ili druge zemaljske prednosti, ili za zadovoljenje drugih zemaljskih ambicija, s „njegovom braćom” se tako može obračunati.

Imamo Učiteljevu riječ, da je kakva god povreda učinjena riječju ili djelom jednom od njegovih najmanjih, po njegovoj procjeni ista kao da je učinjena njemu samome; i bolje bi bilo za tog čovjeka da mu se o vrat objesi mlinski kamen i da se baci u dubinu morskiju; bolje jer bi u tom slučaju postojao budući izgled za njega tijekom Tisućljetnog kraljevstva, dok, nakon što je jednom bio prosvijetljen, nakon što je jednom okusio nebeski dar, nakon što je jednom bio pod utjecajem Duha Svetoga, a zatim potpuno otpao, za njega više ne bi ostao nikakav interes ili udio u nebeskom daru – u otkupljenju koje je u Kristu Isusu. Nakon što je primio svoj dio toga, on ga je zloupotrijebio i više ga ne može zanimati.

Juda je tako bio upoznat s nebeskim darom i moćima budućeg doba, ne izravnim primanjem istih kao što je bilo na Pedeseticu, već neizravnim blagoslovom koji je došao na dvanaesticu kroz posebno dijeljenje moći od našeg Gospodina na njih, Duha Svetoga, po kojem su bili osposobljeni činiti čuda u njegovo ime.

„OVCE ĆE SE RASPRŠITI”

Nikada ne smijemo izgubiti iz vida činjenicu da je žetva židovskog doba bila potpuno pod Božanskim nadzorom i kontrolom. Gospodin je htio da teške kušnje dođu na ovce preko Učitelja kojeg su voljele i štovale. Ta ispitivanja su bila neophodna. „Kroz mnoge nevolje ući ćete u Kraljevstvo.” Put do slave mora biti put križa – uzak put – i mora postojati nešto dopušteno što bi služilo da put učini uskim; otuda dopuštenje zla, dopuštenje određene mjere slobode Sotoni i dopuštenje određene mjere slobode ambicioznim ljudima.

Nije na nama da postanemo ogorčeni prema Sotoni ili prema bilo kome od onih koji razvijaju ambiciozan i štetnički duh sličan njegovom. Čineći to, u sebi bismo uzgajali ono što bi nam bilo štetno. Naprotiv, svo protivljenje Sotone i onih koji imaju njegova obilježja trebalo bi na nas djelovati suprotnim duhom. Trebali bismo ih žaliti, a prezirati njihove metode. Trebali bismo biti spremni činiti im dobro, a prezirati njihov put. Ne smijemo govoriti zlo za zlo, ni insinuaciju za insinuaciju, ni ljutnju za ljutnju, ni zlobu za zlobu, ni mržnju za mržnju.

Naprotiv, kao što Apostol sugerira, čak se i Mihael, iako više moći, nije usudio iznijeti protiv Sotone pogrdne optužbe, već je samo rekao: Neka te Gospodin prekori! Tako bi trebalo biti i s nama: Umjesto da se pokušavamo osvetiti našim protivnicima, trebali bismo predati svoj i njihov put Gospodinu, i vjerovati da će u dogledno vrijeme ukoriti Protivnika i sve koji imaju njegov duh i slijede njegov put. Znat će kako pravilno uzeti u obzir glavu i srce. On je taj koji je rekao: „Osveta je moja, ja ću je vratiti, govori Gospodin.”

„SABLAZNITI SE O MENE”

Što se tiče osobnosti našeg Gospodina, možemo biti sigurni da u njemu nije bilo razloga za sablazan; nikome nije učinio zla, ali je svima učinio dobro. Njegove su doktrine vrijeđale ljude, a ne njegova osobnost; ipak, njihova je ogorčenost bila protiv njegove osobnosti, a ne protiv njegovih doktrina, koje su bile prejake da bi ih napali.

Sjećamo se jedne prilike kada su uzeli kamenje da ga kamenuju, Isus je s njima ozbiljno raspravljao govoreći: Učinio sam dobro djelo i svi se čudite. Zašto me onda namjeravate kamenovati? Odgovorili su da to nije zbog nečeg osobnog, već zbog njegove doktrine. Protivnik ih je zaveo i učinio da riječi onoga koji je govorio kao što nikada čovjek nije govorio izgledaju lažne i obeščašćuju Boga, dok su bile vrlo istinite.

Naš Gospodin je rekao: „Ne čudite se ako vas svijet mrzi; znate da je mene mrzio prije nego vas. Da ste od svijeta, svijet bi svoje ljubio. Ali sada niste od svijeta, nego sam vas ja izabrao od svijeta, zato vas svijet mrzi.” To implicira da će naša iskustva biti razmjerno slična njegovima, u omjeru koliko pažljivo slijedimo Učiteljeve korake. Bit ćemo omraženi, ne zbog zlih djela prema drugima, već zato što tko nije u skladu s istinom Božje Riječi, neće biti u skladu s onima koji govore istinu, i uistinu misle da Bogu čine uslugu suprotstavljajući im se.

ODGOVOR NA TRAKTAT BRATA McPHAILA

DRAGI BRATE RUSSELL: – Neka vam se milost i mir umnože u ovim teškim vremenima, moja je molitva. Misleći da bi vas nekoliko riječi od onoga koji je bio dugo na putu i pomnog istraživača vašeg

Također primijetite da svijet koji će vas mrziti nije poganski svijet, ne Neznabožački svijet, već svjetovnjaci koji se predstavljaju kao Božji narod. Tako je bilo i s Isusom. On nije propovijedao poganima, nego svetom narodu Židova, Božjem posvećenom narodu. A oni koji su ga mrzili i predali u smrt bili su iz njegove vlastite nacije, pa čak i Juda od njegovih vlastitih učenika. Tako i mi trebamo očekivati, u skladu s riječima našega Gospodina, da će svjetovnjaci koji će nas mrziti biti oni svjetovnog duha, protivnici istaknuti u Crkvi, a neki od njih, možda, bliski nama kao suučeni.

Gledajući ove stvari unaprijed, tako unaprijed upozoreni, zar ne bismo bili unaprijed naoružani, tako da nas nijedno od ovih iskustava ne može pomaknuti iz naše postojanosti i vjernosti? Sjetimo se apostola iz davnine, i kako je pastirovo udaranje utjecalo na njih, i raspršilo ih, i zbunilo, tako da je od dvojice koji su ga uopće slijedili, jedan ga se u strahu odrekao psujući, dok je drugi, pun ljubavi, učenik, gledao Učitelja suosjećajno, ali izdaleka.

Naš ih je Gospodin unaprijed upozorio i uputio ih kako bi se mogli bolje pripremiti za ovu kušnju, ali oni nisu poslušali njegove riječi: „Bdijte i molite da ne padnete u napast.” Stoga su u trenutku iskušenja bili svladani, raspršeni. Pouka za nas je da trebamo bdjeti i moliti, i vjerom se vrlo približiti Učitelju, i biti puni povjerenja u Božanski plan, i zapamtiti sigurnost da sve stvari surađuju na dobro onima koji ljube Gospodina, onima koji su pozvani prema njegovoj namjeri.

Bdjenje i molitva će njegovati pouzdanje i vjeru u Boga, i sačuvati nas od zebnje, straha i spoticanja koji će zasigurno uznemiriti mnoge druge; jer s ovog stajališta vjere mi ćemo znati kako primijeniti u naše vrijeme i u našim okolnostima riječi našeg Gospodina Pilatu, „Ne bi mogao imati nikakve moći nada mnom osim ako to ne dopusti moj Otac.” Bog je još uvijek na čelu i još uvijek sve radi prema savjetu svoje vlastite volje. Na nama je da se približimo Gospodinu i čekamo razvoj njegovog plana s apsolutnim povjerenjem i neustrašivošću – osim u smislu da se trebamo bojati ostaviti neučinjenim bilo što navedeno u njegovoj Riječi.

Tako se naš Gospodin bojao u Getsemaniju, i u odgovarajuće vrijeme primio je Božansko jamstvo i ojačanje svoga srca, te spokojan počinak i mir koji su pravilno pratili to jamstvo. Tako će biti i s nama „nakon što smo malo trpjeli” i naša vjera bude ispravno ispitana, Gospodin će nam dati pomoć i „milost pomoći u svakoj potrebi.”

predstavljanja evanđeoskih istina, i od onoga koji je bio s vama u duhu kroz sve vaše teške i vatrene kušnje i trud ljubavi za ove mnoge godine prije nego što je objavljen prvi svezak ZORE, moglo razveseliti i imati

tendenciju ojačati prorokove ruke, poslat ću vam nekoliko redaka.

Malo sam shvaćao ili znao na koji će način ili kroz koje instrumente Protivnik napasti, i kad sam se drugi put rukovao s tobom u Put-in-Bayu, i pogledao u tvoje nasmiješeno, ali zabrinuto lice, u trenu sam osjetio razmjere iskušenja kroz koja si prošao; kako si bio radosno prihvatio plijenjenje tvoje robe; kako si pretrpio gubitak svega što svijet smatra dobitkom, a ipak sam mogao vidjeti da si bio među onima od Gospodinovih bogataša, bogat vjerom, posjedujući pobožnost sa zadovoljstvom, za što Apostol kaže da je veliki dobitak. Shvaćajući sve to, osjećao sam i da bitka za Istinu nije gotova, već da slijedi još nešto. Rekao sam ti: „Bog te blagoslovio, brate Russell; Bog te blagoslovio; Neprijatelj dolazi kao poplava.” Sjećate li se kako je ubrzo nakon tog sabora Neprijatelj počeo pokazivati svoje boje u redovima Gospodinovih posvećenih? Ali, hvaljeno ime njegovo, Gospodin je ispunio svoju Riječ. Podigao je zastavu protiv napada neprijatelja i Gospodin još uvijek ima ostatak svojih vjernih bojovnika, koji su isprobani u vatri, veterani i pobjednici u mnogim teškim bitkama, koji su dobro opremljeni i pripremljeni za sukob protiv svih protivnika istine i pravednosti koje knez tame može skupiti. Odani vojnici Križa, obučeni u svu Božju opremu, dobro odjeveni i uhranjeni, snažni u Gospodinu i snazi njegove moći, slijedeći stope Kapetana našega Spasenja! Sve možemo, sve izdržati, po Kristu koji nas jača, čak i do trčanja kroz četvrtu ili preskakanja zida. Naučili su glazbu i poznaju radosni zvuk Evandjelja i drže se nota.

Šaljem vam kopiju pisma koje sam napisao bratu McPhailu. To objašnjava moj stav prema ovom novom odlasku i zamci Protivnika. Nema sumnje da je Gospodar žetve dopustio ovu zabludu u mudre svrhe; ali kao što sam primijetio na nedavnom sastanku svjedočenja na Kongresu u Saginawu, kada se činilo da svjedočanstva previše lebde oko kušnji i tereta brata Russella, ne trebaju se toliko mučiti oko brata R., jer on je u Gospodnjim rukama; i sve dok je vjeran svome upravljanju, Gospodin će se brinuti o njemu i on će se dobro zabaviti boreći se u dobroj borbi vjere zbog radosti koja je postavljena pred njega, usprkos svim protivničkim silama Sotone. Vrlo visoko cijenimo brata Russella zbog njegova rada i truda ljubavi za članove Kristova Tijela i trebamo ga neprestano nositi prijestolju milosti u naručju vjere, kako bi ga Gospodin nastavio voditi duhom mudrosti i zdravog uma u raspodjeli hrane, iz riznice Božanske istine, do kućanstva kroz različite instrumente koje Gospodin koristi. Podignite prorokove ruke kako god možete. Učinivši to, svu svoju brigu bacite na Gospodina, znajući da on sve dobro čini. Ostavite to tamo i prestanite brinuti o bratu R. „Neka se ne uznemiruje

vaše srce”, kaže Učitelj. „Marta, Marta, ti si oprezna (tj. zabrinuta) i zabrinuta zbog mnogih stvari.”

Sada, dragi brate, još samo jedna ili dvije stvari na koje želim skrenuti vašu pozornost. Ne postoji li paralelizam između posrtanja nekih od Gospodinovih učenika spomenutih u Ivanu 6:52-68 i spoticanja koje se sada događa? U 53 stihu naš Gospodin kaže: „Ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi.” Ne odnosi li se to na Crkvu posvećenu duhom začetu, koja pije Kristove muke sve do smrti, žrtvenu čašu, udove Kristova Tijela? Nisu li oni jedini koji imaju malo života u sebi? Nije li ovo čvrsta hrana? Oni učenici koji su otpali rekli su: „Teška je ovo riječ, tko je može slušati?” Nije li tako na kraju ove žetve? Nisu li neki koji su je slijedili i koji su bili suradnici, sada posrnuli na Riječ, bili neposlušni i izjavljivali usmenom predajom i tiskanim stranicama da je patnja Crkve kao žrtva za grijeh od strane Velikog svećenika naše profesije teška izreka i neće imati ništa od toga?

Sada, da vas ne zamaram ili vam oduzimam previše vremena, završit ću. Starim i nervozan sam i moram pisati olovkom i dati mi kopirati pismo. A sada, dragi brate, ako nikada više ne dobiješ nijedan redak od mene dok budem ostao s ove strane zavjese, budi uvjeren da ću te se stalno sjećati pred prijestoljem milosti da moć čuvanja bude s tobom do kraja tvog zemaljskog putovanja; i na kraju, kad se tvoja posljednja bitka bude vodila i posljednja pobjeda izvojevana i tvoj krunidbeni dan bude uveden, neka čuješ glas dobrodošlice koji govori: „Dobro učinjeno, dobri i vjerni slugo, uđi u radost svojeg Gospodara” Moli za mene da te, po Božjoj milosti, tamo sretnem.

Odano vaš u jednoj nadi i službi,

BYRON WILCOX.

DRAGI BRATE McPHAIL:

Dobio sam vašu knjižicu o savezima i posredniku. Pročitao sam ju i ponovno pročitao uz molitvu i pažljivo, i moram reći da se u potpunosti ne slažem s tobom u točkama doktrina koje si iznio ti i druga braća koja imaju ista (vjerujem) nebiblijska gledišta.

Samo ću vam ukratko i točno ukazati na nekoliko nebiblijskih izjava i pokušati, uz Božju pomoć, skrenuti vašu pozornost na neke čudne i nedosljedne stvari koje ste učinili vi i brat Henniges, u nadi da ćete možda uvidjeti pogrešku i pobjeći iz zamke protivnika; jer te još uvijek priznajem kao brata, jako te volim i nastavljam moliti za tebe.

Ti si prvi „Putujući brat” kojeg sam upoznao; Mislim prije otprilike osamnaest godina. U to ste vrijeme bili jedini putujući brat. Susreo sam vas mnogo puta od tada i bio sam jako blagoslovljen kroz vašu službu Istine. Sada, dragi brate, u vrijeme kad sam te prvi put sreo, TABERNAKULSKEE SJENE su bile

objavljene, objašnjavajući tipove, itd. ti i brat Henninges bili ste upoznati i bili ste dobro upućeni u TABERNAKULSKE SJENE kako je objasnio brat Russell; i koliko ja mogu procijeniti, nastavili ste propovijedati u skladu s tim pogledima kako su izloženi u toj knjižici osamnaest godina. Zatim, iznenada, baš u završno vrijeme žetve, otvaraju vam se oči kako biste vidjeli cijela učenja u vezi s Gospodnjim jarcem, žrtvenim jarcem, crvenom junicom i gotovo svime u TABERNAKULSKIM SJENAMA kako je navedeno od strane Brata Russella, kao mit, greška. Nije li čudno da vam to Gospodin braćo nije otkrio ranije? I sad ti tvrdiš da je brat Russell taj koji je promijenio svoja učenja. On jest, i uvijek je poučavao u savršenom skladu sa stajalištima iznesenima u TABERNAKULSKIM SJENAMA. Neću sad ulaziti u detalje u vezi s nekim vašim citatima i pogrešnim primjenama STRAŽARSKE KULE i SVANUČA. Čini se dovoljnim vidjeti da odbacujete gotovo sve evanđeoske istine koje ste držali i javno poučavali osamnaest godina. Ovo je samo po sebi dovoljno da baci sumnju na cijelu vašu prezentaciju.

Na stranici 38 svoje knjižice pitate, ako su ti grešnici, neprijatelji, itd., mogli postati sveci i članovi Crkve, sunasljednici s Isusom Kristom bez posrednika, zašto svijet u Milenijskom dobu ne može postići ljudsko savršenstvo bez posrednika. Naizgled bezumno pitanje za istraživača Biblije, a na koje je vrlo lako odgovoriti sa stajališta Svetog pisma, jer nije u skladu s Božjim vječnim planom i naumom. Opet, pitate, ako Bog može prihvatiti bilo kojeg člana ove grešne rase bez posrednika, zašto je posrednik uopće potreban? Da te pitam, dragi brate, je li Abel imao posrednika. Što je s oblakom starozavjetnih dostojnika spomenutih u Hebrejima 11? Jesu li bili pod Novim savezom? Jesu li bili opravdani na temelju Saveza koji je tada bio na snazi? Jesu li imali posrednika? Ne! Hoće li se pojaviti u uskrsnuću pravednih na savršeni ljudski život? Sigurno. Bili su opravdani vjerom i borili su se na liniji vjere i izašli kao pobjednici. Njihova je vjera, s Božjeg stajališta, upućivala na Otkupninu. Bili su opravdani vjerom; i poslušnošću toj vjeri oni će izaći kao savršena ljudska bića koja će Bog koristiti u donošenju blagoslova Novog saveza kada bude na snazi u svijetu, pod vladavinom Posrednika – Crkve, Glave i Tijela.

Sada, što je s kućanstvom vjere u sadašnje vrijeme? Kako smo opravdani i kakvom smo životu opravdani? Stoga, budući opravdani na temelju Novog saveza i posrednika Novog saveza. Oh, ne, Pavle! To nije ono što ti kažeš. Sve smo pomiješali. Netko drugi to kaže! „Dakle, opravdani vjerom imamo mir itd.” Oh! Vidim; danas smo opravdani kao i Abraham – vjerom; nema posrednika; tu nema saveza! Za koji život smo opravdani? Ljudski život, savršeni ljudski život, kupljen otkupninom. Imamo li to kad smo opravdani?

Ne; samo nam se računa. Hoćemo li biti savršena ljudska bića poput onih dostojnih starih vremena u uskrsnuću? Ne; to nije Božja namjera s nama. On je „osigurao nešto bolje za nas.” Opravdani smo za svrhu; koristiti na višoj razini postojanja u dobu koje dolazi. Sa svojom ljudskom prirodom činimo ono što je naš Preteča, Veliki svećenik naše profesije, činio sa svojom – odričemo je se kao žrtvu, njegovom zaslugom, prihvatljivu Bogu. Sada, od tog vremena, vremena posvećenja, mi smo pod savezom, a ne prije.

Pod kojim smo savezom? Odgovaram, isto kao i naš Preteča. Pod kojim je savezom bio? Savez žrtve. Tri i pol godine bio je pod tim savezom, sve dok nije zavapio na križu: „Svršeno je.” Bio je začet u Abrahamskom savezu na svom krštenju. U svom uskrsnuću, on je rođen iz istog saveza, i postao je Glava Potomstva kojeg je predočavao Izak. Dakle, Crkva, koja je njegovo Tijelo, pod savezom je, savezom žrtve, uračunata u Glavu kao udovi njegova Tijela, po njegovim zaslugama i prinosima prihvatljivim Bogu. Sva se opravdanja temelje na otkupnini danoj na Kalvariji. Sada, možemo vidjeti zašto ili u kojem smislu, Crkva su članovi njegova žrtvenog Tijela, i bivaju „kršteni za mrtve”, zajedničke žrtve, dijeleći njegove patnje, sunasljednici; „Okupite svete moje k meni, one koji sa mnom sklopiše savez žrtvom.” (Psalam 50,5.) „Savez sa MNOM,” s NJIM – savez zajedništva.

Sada možemo vidjeti snagu i sklad ovih stihova. „Posađeni zajedno u obličju njegove smrti”, „pijenje njegove čaše”, „brojeni kao ovce za klanje”; „kršten za mrtve”. Čovjek Krist Isus bio je prva zaklana ovca, Janje Božje, koje je ponijelo naše grijeha – grijeha ovaca za klanje, a također i grijeha cijeloga svijeta. Ali Božji veliki plan namijenio je druge ovce za žrtvu, zaslugom onoga koji je sve otkupio. Ovo Janje Božje bilo je u Božjoj vječnoj namjeri zaklano od postanka svijeta; tako su njegovi sljedbenici, koji su s njim razapeti, bili ovce za klanje, izabrane u njemu prije postanka svijeta. (Efežcima 1:4.) Sve ovo je jasno naučavano u TABERNAKULSKIM SJENAMA. Ali s vaše točke gledišta ova biblijska učenja su besmislena. Za njih nema mjesta u učenjima vas i brata Henninges.

Vaše objašnjenje na stranici 10, „Što znači biti pod savezom?” Vjerujem, točno je. Sada, je li Crkva pod više od jednog saveza? Mislim da bi vaš odgovor bio negativan. Ako je tako, Crkva nije pod Novim savezom, jer je jasno rečeno u Svetom pismu, da su Gospodnji sveci pod savezom žrtve, kao što sam već citirao. Niste uspjeli objasniti ništa u vezi s odvetnikom Crkve. Ima li Crkva i posrednika i zagovornika? Ako da, iz kojeg razloga?

Opet, na stranici 15, vaše su misli iznesene u vezi s Abrahamom, i, naravno, bili biste obavezni uključiti i

druge starozavjetne dostojnike koji nisu imali posrednika, i zato što ga nisu imali, ako držimo stajalište da Crkva nema nijednog, itd., zatim zato što Abraham i drugi, Abel, Henok, itd., nisu imali Velikog svećenika, onda, naravno, Crkva nema nikoga; a Crkva nema Glavu jer je oni nisu imali; i tako dalje. Ovo je vrlo nerazumno razmišljanje. Jesu li ti stari dostojanstvenici nudili svoju opravdanu ljudsku prirodu kao žrtvu Bogu, prihvatljivu Bogu kroz zasluge i otkupninu završene na Kalvariji? Ako ne, vaše razmišljanje i zaključci padaju u vodu bez ikakvih temelja.

Opet, na stranici 25 pozivate se na Hebrejima 12:22,25 . Kažete da umjesto da vjerujemo Apostolu na riječ i vjerujemo onome što on kaže da „Došao si,” od nas se traži da vjerujemo da to znači „Dolaziš.” Sada da vidimo kako vaše razmišljanje i zaključci izgledaju gledajući neki drugi odlomak iz Pisma koji je dao isti apostol: „Ako dakle uskrsnete s Kristom, itd.” (Kol. 3:1.) Prema vašem gledištu, Pavao je

pogriješio, jer još nismo uskrsnuli s Kristom, osim vjerom, i nećemo biti sve dok ne prijedemo iza zavjese u antitipski Sarin šator. Dakle, što se tiče teksta Pisma na koje se pozivate i uvjeta i stvari o kojima govorite, vjerom smo došli do te slavne epohe ili stanja o kojima se govori, ali to je još uvijek u budućnosti. Vjerom ga gledamo i vjerom mu se približavamo. Sjećate se da je Abraham vidio isto; vidio je i obradovao se. Sada, dragi brate, ima još mnogo toga što bih mogao reći, ali neću u ovom trenutku.

Nadajući se i moleći da možete vidjeti svjetlo u Božjem svjetlu na ove važne doktrine, potičem vas riječima koje je Pavle uputio Timoteju, „Pazi na sebe (drži velikog Škota ispod), i na doktrinu, nastavi u njima, i čineći tako, spasit ćeš i sebe i one koji te slušaju.” Bit će mi zadovoljstvo čuti od vas u bilo kojem trenutku.

Vjerno tvoj brat u jednoj nadi sve dok vidim da si na otkupnini.

BYRON WILCOX.

